

pascal engman

VDOVY

THRILLER

VDOVY

© 2021 Pascal Engman

First published by Piratförlaget, Sweden

Published by arrangement with Nordin Agency AB, Sweden

Všetchna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Karolína Kloučková, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2023

ISBN 978-80-277-3097-1 (pdf)

PASCAL ENGMAN

VDOVY

přeložila Karolína Kloučková

VENDETA

Věnováno Linnee. Miluji tě.

Jsou to zlí idealisté, a co napáchali na zadním dvoře ohavností, to se nedá popsat, krev se nedá proměnit na inkoust.

Z básně „Carillon“
ze sbírky *Přijde smrt a vezme ti míry*
od Tomase Tranströmera.

Překlad Milan Richter a Vít Janota

Nejméně čtyři sta teroristů IS bylo vycvičeno pro útoky v Evropě. Zdroje z bezpečnostních služeb v Evropě a v Iráku informovaly informační službu AP o tom, že byli zorganizováni do několika buněk, aby rozpoutali vlnu krvavých útoků.

Podle jednoho z vysoce postavených důstojníků irácké bezpečnostní služby se buňka, jež vykonala útok v Paříži, nyní rozprchla do Německa, Velké Británie, Itálie a Švédska.

IS má údajně výcvikové tábory v Sýrii, Iráku a možná také v zemích bývalého Sovětského svazu, kde džihádisté procházejí speciálním výcvikem pro útoky v Evropě.

Podle jednoho z informátorů výcvik zahrnuje bojové techniky, nakládání s výbušninami a sledování. V minulosti mnozí atentátníci absolvovali jenom dvoutýdenní výcvik.

Nyní se strategie změnila. Vznikly zvláštní jednotky. Výcvik trvá déle, říká zdroj.

Podle zpravodajského programu Panorama televize BBC má IS síť celkem patnácti set vycvičených teroristů, kteří mohou plánovat útoky v Evropě, uvádí Švédský rozhlas.

Zpravodajská služba Omni, 23. března 2016

Vanessa se kousla do rtu tak silně, až v ústech ucítila chuť krve. Zavřela oči a stiskla všechna tři tlačítka naráz. Pod pevně semknutými víčky se jí roztančily nezachytitelné obrazce. Sklonila hlavu k rameni, v zoufalství se schoulila do klubíčka.

Nechce umřít. Ne teď. Před několika roky by proti tomu nic nena-mítala, ale dnes ne. Ne, když se v jejím životě objevila Celine a dala jí důvod bojovat. Krásný důvod. Nádherný. Celine jí důvěřuje, po-třebuje ji.

Tři.

Z očí jí vytryskly slzy. Rty se jí rozechvěly a šlachy v krku napjaly, když se narovнала a přiměla se vzpřímeně stát. Nezemře poražená. Tohle teroristům neposkytne. Nikdo se nikdy nedozví, jak poslední vteřiny svého života strávila, ale ona to bude vědět. Namlouvala si, že to skutečně něco znamená.

Dvě.

„Zatracení vrazi,“ zašeptala.

Nadechla se s vědomím, že to může být poslední nádech v je-jím životě.

Jedna.

PROLOG

Stávalo se, že dvaadvacetiletou Molly Bergovou přepravili letadlem do velkolepé vily ve Středomoří, řekli jí, aby počkala, a pak ji poslali domů s tlustou obálkou plnou bankovek, aniž by hnula prstem. Ale mohla se zabavit alespoň svým mobilem nebo čtením knih. Tentokrát jí zamračený strážný mobil sebral, jakmile vstoupila na palubu pětáctyřicet metrů dlouhé luxusní jachty jménem Lucinda. Knihu, kterou právě četla – *Poštovní úřad* Charlese Bukowského –, zapomněla doma v bytě v Barceloně. V televizi byly jenom španělské kanály, a i když posledních několik let ve Španělsku žila, jazyk se skoro nenaučila. Ale odměna byla lepší než obvykle: pět tisíc eur za čtyřadvacet hodin.

Kulatým okénkem extravagantní kajuty viděla Molly pobřeží Mallorky a přístav Puerto Portals. Obchody a zahrádky restaurací plné lidí, luxusní jachty uvázané podél mola. Kolem se procházeli turisté a s loďmi se fotografovali. Největší plavidla jako Lucinda se do přístavu nevešla a kotvila vějířovitě o kus dál na moři.

Kručelo jí v břiše. Molly vypnula televizi a odhodila dálkové ovládání na manželskou postel. Když ji do kajuty zavedli, řekli jí, aby počkala, dokud ji nevyzvednou.

Postavila se před zrcadlo.

„*A girl's gotta eat...*“

Změnila hlas.

„Přestaň mluvit sama se sebou,“ pronesla smrtelně vážně.

Sevěla si nos mezi prostředníčkem a ukazováčkem.

„Jasně, promiň, Molly,“ řekla nosovým hlasem.

Sepnula si tmavé vlasy do drdolu a přes vrchní díl plavek natáhla černé tričko.

Chodba byla prázdná. Vykročila směrem k zádi, minula čtveřer zavřené dveře a došla ke schodům. Muž v bílé uniformě obsluhy, který právě sestupoval dolů, se prudce zastavil.

„*The kitchen?*“ zeptala se s úsměvem. Muž na ni mlčky hleděl. Molly si přiložila ruku na břicho a zakroužila s ní. „*Food. I'm hungry.*“

Muž jí naznačil, aby šla za ním. Ze zadní kapsy vytáhl ubrousek, otřel si čelo. Zastavil se u dveří a pokynul.

Molly vstoupila do malé restaurace. Přímo před sebou viděla prosklené dveře vedoucí na palubu. Na hosty čekalo pět kulatých stolků. Na stěnách visely černobílé fotografie starých plavidel. U jednoho z oken stála stříbrná mísa s ovocem a kyblík s ledem a lahvemi minerálky.

„Myslela jsem spíš na hamburger, vy pitomci,“ broukla a nespokojeně si prohlížela mísu ovoce. Světle modrá hladina za oknem působila lákavě.

Vzala kousek manga, vložila jej do úst a olízala si prsty. Potom obešla bar a hledala něco k jídlu. Vytáhla bednu s několika lahvemi piva San Miguel. Vzala si dvě, postavila je na bar a na jednu ze zamlžených lahví nakreslila prstem obličej. Znovu se předklonila, pokračovala v hledání a objevila sáček chipsů a balení kešu oříšků.

„Bohudíky,“ zamumlala.

Zasunula bedýnku zpátky a uslyšela, jak se dveře z paluby otevírají.

Rychle vzala jednu z lahví piva a přihrčila se za barem, aby se schovala. Dva muži spolu tiše rozmlouvali. Když se hlasy přiblížily, poznala, že hovoří arabsky.

„Jsou mučedníci připravení?“

„Čekají na váš povel. Jsou velmi oddaní, dlouho čekali...“

Hlas zněl chraptivě a Molly zbytku nerozuměla. Seděla bez hnutí, zadržovala dech a litovala, že se skryla.

„A cíl?“

Jeden z mužů otevřel lahev. Víčko spadlo na podlahu a on zanačoval.

„Ve Stockholmu, hlavním městě.“

„Kdy?“

Zaslechla ťuknutí talířku a hlasy dozněly, muži se vraceli na palubu.

Molly pomalu vydechla a opatrně vstala. Několik vteřin počkala, než vzala chipsy, pivo a oříšky. Postavila se ke stěně vedle dveří a vyhlížela na palubu. Muži nebyli na dohled.

Molly si roztřesenou rukou vkládala chipsy do úst. Automaticky žvýkala. Hlad ji úplně přešel. Věděla, že se nepřeslechla. Ti dva muži mluvili o teroristickém útoku ve Stockholmu.

Během let samozřejmě potkala spoustu hajzlů, mužů, kteří mají moc a peníze a se ženami, za jejichž společnost platí, zacházejí jako s jakýmkoli jiným zbožím. Mužů, kteří rádi ponižují, jsou hrubí. Ale nikdy se nebála o život. Ne doopravdy. Tentokrát je to jiné. Cítila to celým tělem.

Nikdo neví, kde Molly je. Její otec si myslí, že v Barceloně pracuje v butiku s oblečením. Kdyby zmizela, Marc, který práci koordinuje, ani nehne prstem.

Ale i kdyby ji odhalili, nemůžou vědět, že umí arabsky. Pas má švédský. A její vzhled sice není typicky severský, ale arabský také ne.

Když z vody zaslechla zvuk motoru, vstala z postele. Od Lucindy právě vyrazil menší člun směrem do přístavu. Na zádi stál muž v modré kšiltovce. Možná jeden z těch, jejichž rozhovor zaslechla?

Člun přistál v přístavu, muž pružně vyskočil a člun se vracel nazpátek.

V následujících dnech musí hrát hloupoučkou společnici. Nikdo se za žádných okolností nesmí dozvědět, že mluví arabsky.

Molly si o okraj stolu otevřela druhé pivo, zhluboka se napila a osušila si rty.

Když se ozvalo zaťukání na dveře, rozkašlala se.

„*I'm coming*,“ zavolala. Upravila si vlasy a otevřela dveře. Za nimi stál strážný v bílé košili a s pistolí v pouzdře připnutém šikmo přes prsa.

„*I need you to come with me*,“ řekl.

ČÁST I

1.

Asfalt Valhallské ulice byl zčásti pod vodou. Déšť se snášel na černé BMW třiačtyřicetileté Vanessy Frankové. Temnotu ozářil blesk a ona začala počítat. Než se oblohou rozeznělo zahřmění a přehlušilo moderátora zpráv, stačila to jenom do pěti.

„Bouře Gertrude bičuje v pátek večer Stockholm,“ pronášela žena vážným hlasem. „Obyvatelé jsou žádáni, aby se zdržovali ve vnitřních prostorách a ven vycházeli jen v nejnnutnějších případech.“

„*No shit*,“ zamumlala Vanessa a spustila ulici z očí, aby rádio ztišila.

V dalším okamžiku musela prudce zabrzdit, ulici velkou rychlostí přejížděl cyklista. Jeho zadní kolo minula jen o vlásek.

Gertrude. Proč nedávají bouřím pořádná, děsivá jména jako Ódin nebo Thor? Jména ze staroseverské mytologie, která by lidem pomohla pochopit, že je to vážné. Gertrude zní jako zmatená učitelka na prvním stupni s okousanými nehty a kávovým dechem.

Propřšla většina října a teď je skoro polovina listopadu. Vanessa už byla ze tmy upřímně unavená. Minula nákupní centrum Fältöversten a stočila volant, aby se vyhnula obří kaluži, z níž trčely jenom obrysy elektrické koloběžky. O několik set metrů dál už skrz déšť zahlédla modrá světla u Gärdetu.

Odbočila do Oxenstiernovy ulice a zaparkovala vedle řady aut u policejní pásky natažené na úrovni budovy Švédské

televize. Otevřela dveře, ze zadního sedadla si vzala deštník a při vystupování ho nad sebou rozevřela.

V silném větru zavrávala. Policista v pláštěnce a s kapucí na hlavě na ni pohlédl a nechal ji projít.

Vanessa odbočila doprava do ulice Taptogatan. Na chodníku byly rozestavené tři světlomety a ozařovaly chodník v místě, kde vedle SUV leželo mužské tělo.

Několik techniků v bílých ochranných oblecích právě stávkově provizorní stan, aby déšť místo neponičil. Jeden z nich si jí všiml a zvedl ruku, aby ji zarazil. Vanessa se zastavila deset metrů od těla, pokoušela se nastavit deštník do vhodného úhlu a rozhlížela se. Napravo byl chodník lemovaný trávnikem. Na konci ulice se nejasně rýsovaly prolézačky a houpačky v parku Gustava Adolfa.

Jedna policejní technička naznačila, aby ji následovala, a Vanessa podle výšky a pohybů poznala, že je to Trude Hovlandová. Měla svou norskou-indickou kolegyni ráda, považovala ji za neobyčejně schopnou. A navíc dovedla ocenit i její suchý humor.

Postavily se do vchodu jedné z budov a Trude si stáhla roušku pod bradu.

„Je to kolega, Rikard Olsson. Dvě kulky v zádech.“

Trude si otřela dešťové kapky z čela.

„Kde pracoval?“ zeptala se Vanessa.

Oblohu rozčísil další blesk.

„Tým 2022.“

„Takže zločinecké gangy.“

Stan nad mrtvým tělem byl nyní hotov. Trude si nasadila roušku a nechala Vanessu o samotě.

Výhrůžky namířené proti policistům a jejich rodinám v posledních letech nabraly na četnosti i brutalitě. Zločinci už se nerozpakovali střílet po policistech v jejich domovech ani vyhrožovat, že ublíží jejich rodinám. A netýkalo se to jenom policistů, kteří stíhají zločinecké gangy. Než Vanessa odešla z týmu,

který se před reorganizací nazýval Nova, na oddělení vražd, sama výhrůzkám čelila.

Vytáhla mobil, aby zavolala svému šéfovi Mikaelu Kaskovi a požádala ho, aby poslal další vyšetřovatele. Když si uvědomila, že v novém telefonu, který si dnes koupila od upovídaného prodejce v obchodě na Kungsgatan, nemá jeho číslo uložené, zastrčila telefon zpátky. Kromě toho změnila i telefonní číslo a služební mobil nechala v autě. Právě se rozhodla, že se pro něj vrátí, když k ní pomalým krokem došel uniformovaný policista, který hlídal u policejní pásky, a spolu s ním jiný muž v černé pláštěnce. Když Vanessu spatřili, vydali se směrem k ní.

Vmáčkli se do vchodu a třicátník v pláštěnce k ní napřáhl pravici.

„Samer Bakir,“ představil se se skánským přízvukem a Vanessa si pomyslela, že jeho akcent připomíná Zlatana Ibrahimoviće.

„Jste nový?“

Stáhl si promáčenou kapuci a upravil černé, na krátko střižené vlasy.

„Z Malmö. Teď jsem na těžkých zločinech u stockholmské.“ Pokynul k osvětlenému stanu. „Kolik toho víme?“

„Byl to kolega. Rikard Olsson,“ odpověděla Vanessa a oba muži z ní nespouštěli oči. Uniformovanému policistovi zaprasovalo ve vysílačce, ale on nijak nezareagoval. Samer a Vanessa kývli směrem k přístroji. Policista sebou trhl, obrátil se a požádal operátora, aby hlášení zopakoval.

„Víme, jestli byl ve službě?“ zeptal se Samer.

Vanessa zavrtěla hlavou.

„Můžete zavolat svému šéfovi, ať sem pošle víc lidí? Dorazila jsem jako první, ještě nevědí, že se jedná o kolegu.“

„Vy jste to ještě neudělala?“

„Mám nový mobil, ještě jsem si nestihla převést čísla,“ napůl zalhala Vanessa. Pravda byla taková, že ani netušila, jak se to dělá.

Samer zašátral v bundě, když se k nim policista v uniformě znovu obrátil. Vypadal otřeseně.

„Našli další tělo.“

Samer přestal hledat mobil a svěsil ruce podél těla.

„Kde?“ zeptala se Vanessa.

Policista si olízl rty.

„Dvě stě metrů odtud. V Gärdetu,“ řekl.

2.

Axel Grystad ležel s rukama sepnutýma za hlavou na své posteli a pozoroval praskliny na stropě. Déšť bubnoval do okna, ale zdálo se, že trochu polevuje.

Cítil se mizerně. Zítra se rozloučí se svým devítiletým synem Simonem a pak zase potrvá celý týden, než ho bude mít opět u sebe. Žil jenom pro týdny se synem, zbytek nebylo nic než dlouhé čekání.

Zaslechl z předsíně kroky, klika cvakla. Syn otevřel dveře, na sobě měl modré pyžamo.

„Nemůžu usnout.“

Axel se posunul stranou, aby se synek mohl posadit na kraj postele.

„Proč ne?“

„Mám hlad.“

Teprve před několika hodinami měli k večeři špagety s boloňskou omáčkou. Axel věděl, že by měl Simonovi říct, ať se vrátí do postele, aby nebyl zítra unavený, až bude vstávat na fotbalový trénink. Ale necítil nic než radost.

Prohlížel si Simonův obličej.

„Já taky.“

Axel pohlédl na okno a zjistil, že přestává pršet. Pak se podíval na budík na nočním stolku. Červené číslice ukazovaly, že je půl desáté večer.

„Co bys řekl, kdybychom si zašli do bistra pro něco k jídlu?“

Simonova tvář se rozjasnila, v úsměvu odhalil chybějící přední zub. Axela napadlo, že připomíná hokejistu při interview po vítězném zápase.

„Tak to já tentokrát vyzkouším wrap, co si vždycky dáváš ty.“

„Bude ti chutnat. Ale mámě nic neřekneme. Kdyby se ptala, tak Grystadovic kluci jedli celý týden brokolici a chodili brzo spát.“

„To víš, že jo, tati.“

Plácli si na to. Axel měl rád, když mu Simon říkal „tati“.

O pár minut později už vycházeli v pláštěnkách z domu na ulici Rådmansgatan. Simon zaklonil hlavu a pohlédl k obloze.

„Přestalo pršet,“ řekl a pustil na zem fotbalový míč, který si bral vždycky s sebou. Kopl do něj a rozběhl se za ním, pohyboval se lehce a mrštně. Pokaždé když ho Axel viděl takhle utíkat, cítil úlevu a vděčnost, že syn nepodědil těžkopádnost a nedovyvinutou motoriku, které jemu samotnému proměnily dospívání v peklo. Simon byl dokonce dobrý ve fotbale. Axel sám nikdy nesportoval. Fyzickou aktivitu měl už napořád spojenou s utrpením. Nikdy se necítil tak zranitelný jako při hodinách tělocviku. Spoustu nejvíc ponižujících okamžiků svého života prožil ve školních šatnách.

Proto si nejdřív dělal obavy, když Simon přišel s tím, že chce začít s fotbalem. Ale nakonec nevynechal jediný zápas ani trénink. Když syna sledoval, jak se žene za míčem, prožíval čiré štěstí. Simon střílel, dával góly, spoluhráči ho objímali. Axel měl někdy pocit, jako by to byl on sám, kdo pádí přes hřiště.

Míč přistál v kaluži, Simon se zastavil, nártem míč zvedl a několikrát vykopl.

Je to zázrak, pomyslel si Axel, že tohle je můj syn a že dokáže takové věci.

„Dívej,“ zavolal Simon a začal s míčem hlavičkovat.

Axelovi proběhla tělem vlna nedočkavosti, když pomyslel na cestu, kterou pro ně koupil. Za několik týdnů pojedou na

zápas Simonova nejoblíbenějšího týmu FC Barcelona. Axel si slíbil, že o tom synovi až do narozenin nepoví.

Zápas se hraje v týdnu, kdy Axel vlastně nemá mít Simona u sebe, ale zeptal se Rebecky a ta řekla, že to samozřejmě půjde. Pokud šlo o čas a dny, byli flexibilní a jeden k druhému velkorysí. Axel často slýchal o rozvedených rodičích, kteří se pořád jenom hádají, ale pro něho to bylo snadné. Když museli Rebecca a její muž Thorsten odcestovat na více dní, neměl problém nechat si Simona u sebe. Syn byl to jediné, čeho si v životě cenil, a jiné přátele neměl.

Jistě, práce IT technika v Dánské bance ho bavila. Vlastně měl vyšší kvalifikaci a některé z jeho úkolů byly příliš snadné. Kolegové by mohli být přívětivější. Cítil za zády jejich pohledy, posměšky a úšklebky, když se zakoktal a nemohl ze sebe vypravit slovo. Ale mohlo to být horší. Všechno mohlo být horší.

Axel měl Simona, Simon ho miloval a víc nebylo třeba.

Nemohl pochopit, že se mu podařilo cestu do Barcelony tak dlouho tajit. Rozhodl se, že o ní synovi přece jen poví. Až budou jíst. Bude to skvělé zakončení týdne.

Axel se sehnul, zašátral po rozvázané tkaničce.

V následující chvíli zaslechl pištící pneumatiky. Šok se mu rozšířil ze žaludku do celého těla. Když se napřímil, viděl v dálce vysokou rychlostí ujíždět tmavé auto.

Na semaforu svítila zelená pro chodce.

Na přechodu ležel Simon. Nehýbal se.

3.

Vanessa prošla otáčivými dveřmi budovy Švédské televize, kde strávila posledních několik hodin procházením záznamů z bezpečnostních kamer namířených do Oxenstiernovy ulice.

Přestalo pršet. Odhodila deštník do kufru svého BMW a rozhlédla se.

Okolo panoval čilý ruch. Modrá světla se zrcadlila na funkcionalistických fasádách i na betonové monumentální budově televize. Z balkonů a oken vyhlíželi zvědaví sousedé.

Na místo byly přivolány všechny dostupné hlídkové vozy z celého Stockholmu. Dorazila i zásahová jednotka a se zbraněmi prohledávala okolí, protože se nedalo vyloučit, že se nejednalo o čin nějakého šílence. U policejní pásky už stáli jeden reportér a jeden fotograf a další nepochybně dorazí.

Vanessa se zahleděla ke Gärdetu. Dva vozy techniků projely blátem, které v pozdním podzimu pokrývalo sportoviště, a zastavily u vztyčených kamenů připomínajících Stonehenge. Tam se našla druhá oběť. Viděla, jak technici pracují v záři reflektorů.

Samer Bakir se houpavým krokem blížil k autu. Bílé tenisky měl ztmavlé vlhkostí a konce nohavic džínů špinavé od bláta.

„Je to žena, něco přes dvacet. Tipuju arabský původ, jako já,“ řekl.

„Taky zastřelená?“

Samer se sehnul a pokusil se odstranit nejhorší špinu z jedné holeně.

„Ubodaná.“ Vzdal se naděje, že bláto dostane pryč, a napřimil se. „Na hrudi a na krku. Co záznamy z kamer?“

„Nic moc.“ Mohutný poryv větru nadzvedl Vanesse vlasy. Zachvěla se zimou.

„Co uděláme teď?“ zeptal se Samer.

Mičky otevřela dveře auta a posadila se za volant. Nastartovala a zapnula vytápění. Samer usedl na místo spolujezdce, třel dlaněmi o sebe, aby si rozproudil krev, a rozhlížel se ve voze.

Ozvalo se zatukání na okénko a venku se objevila tvář Trude Hovlandové. V ruce držela uzavíratelný sáček s mobilním telefonem. Vanessa jí naznačila, aby nasedla.

„Mobil Rikarda Olssona,“ řekla Trude.

„Máte kód?“ zeptal se Samer.

„Ne.“

Vanessa potěžkala mobil v ruce. Byla naštvaná. Dvě vraždy během jediného večera v jedné z nejkliďnějších částí Stockholmu. Potřebovala se něčeho chytit, aby se vyšetřování hned druhý den pořádně rozběhlo. Jeden tým už se přesunul do bytu Rikarda Olssona, který, jak se ukázalo, se nachází na Karlově ulici, uprostřed Garnisonu, jenom sto metrů od místa činu.

„Kde je tělo?“

„Právě se ho chystají odvézt,“ odpověděla Trude.

Vanessa otevřela dveře a rychle vykročila ulicí Taptogatan. Samer a Trude ji následovali.

Dva muži právě nakládali Rikarda Olssona do přepravního vozu a Vanessa na ně zavolala, aby počkali. Odhrnula bílou deku zakrývající horní část policistova těla. Stiskla boční tlačítko na iPhoneu a namířila displej na mrtvého, aby aktivovala funkci rozpoznání obličeje.

„Díky,“ řekla a vrátila deku na místo.

Zatímco muži nakládali tělo, Trude se Samerem jí nahlíželi přes rameno. Jako první se na displeji objevil snímek dítěte na houpačce. Vanessa vzdychla a stiskla zelenou ikonku s bílým telefonním sluchátkem dole nalevo, aby viděla poslední hovory.

„Do prdele,“ vyhrkl Samer.

„Zavolejte jim a požádejte o záznam,“ řekla Vanessa.

Poslední číslo, které Rikard Olsson v životě vytočil, bylo 112.
Stalo se tak v 19.04 a hovor trval třiadvacet vteřin.

4.

Axel Grystad prožíval nejhorší noční můru svého života. Několikrát si byl tak jistý, že spí, že se musel štípnout do ruky.

Se Simonovým míčem přitisknutým k tělu přecházel sem a tam bílou, nevyzdobenou chodbou Karolínské fakultní nemocnice. Před chvílí se otevřely dveře sálu, kde syna operují. Nad Simonovým malým tělem se sklánělo šest osob v zelených oblecích a s rouškami na ústech. Axel chápal, že usilovně bojují, aby mu zachránili život.

Na tenhle obraz už nikdy nezapomněl.

Kdykoli od té doby zavřel oči, viděl je před sebou.

Když Simona našel nehybně ležícího na asfaltu, jako první ho napadlo naložit ho do auta a odvézt do nemocnice. Bylo by to určitě rychlejší než čekat na sanitku. Ale přiběhla k němu jakási žena, padesátnice. Byla to zdravotní sestra a vysvětlila mu, že by při tom mohl chlapci poranit páteř. Nejprve ho musí stabilizovat.

„Už jsem zavolala sanitku, jsou na cestě,“ řekla udýchaně.

Sanitka dorazila po sedmi minutách. Axel seděl na kraji silnice s obličejem skrytým v dlaních, zatímco zdravotníci hovořili se sestrou. Rychle prohlédli Simonova poranění, zafixovali mu krk a pak ho zvedli na nosítka. Axel seděl ochromeně stranou, němý a naprosto neúčinný. Styděl se, že nechá cizí lidi bojovat o záchranu synova života.

Z myšlenek ho vytrhla mladá sestřička.

„Vy jste Simonův otec?“

Axel přikývl.

„Ještě ho operují. Ukážu vám, kde můžete počkat.“

„Bu-bude za-za-zase v po-pořádku?“

Jediní lidé, se kterými Axel dokázal mluvit, aniž zadržával, byli Rebecca a Simon.

„Děláme, co můžeme,“ odpověděla a opatrně ho objala paží.
„Pojďte se mnou, ať se můžete posadit.“

Vedla ho kolem výtahů do jiné, menší chodby. Nechal se vést a cítil, jak se mu do očí derou slzy. Opatrně mu pomohla posadit se na pohovku a usedla vedle něho.

„Simonova matka je na cestě sem. Zavedu ji za vámi, abyste mohli být spolu.“

Sestra vstala a vydala se chodbou pryč, až její kroky odezněly.

Po chvíli dovnitř vpadla Rebecca a objala ho. Pokoušel se jí vysvětlit, co se stalo, ale zarazila ho.

„Už mi to řekli.“

Axel se nezmohl na slovo. Neodvažoval se pohlédnout jí do očí. Bude mu to vyčítat? Myslí si, že je to jeho chyba. Samozřejmě měl Simona líp hlídat.

„Ještě ho operují,“ řekl, spíš aby přerušil mlčení.

Rebecca byla bledá, plavé vlasy stažené do ohonu. Pomyslel si, že jsou si se Simonem podobní – že Rebecca a Simon jsou ti nejkrásnější lidé na Zemi.

„Bude to dobré.“

„Šlo to tak rychle. Jen jsem se sehnul, abych si zavázal...“

„Vím, že by ses nikdy nechoval nezodpovědně, když jde o Simona.“

„To je pravda.“

Rebecca vzala Axelovu ruku do své a sevřela ji. Opřel se, zavřel oči a snažil se uklidnit.

V chodbě se objevili dva policisté a sestra ukázala na Axela. Odložil Simonův míč a vyšel jim v ústrety.

„Přinesu zatím kafe,“ řekla Rebecca a odešla.

Policisté se představili křestním jménem a příjmením, požádali Axela, aby se zase posadil a poznamenali si jeho osobní údaje. Zeptali se, jestli je schopen jim popsát, co se stalo.

Řekl jim, jak to bylo, že se auto řítilo velkou rychlostí a projelo na červenou. Když zvedl oči, Simon ležel nehybně na asfaltu. Řidič nezastavil, naopak ještě zrychlil a zmizel směrem k Roslagstullu.

V policistově pohledu se zračil soucit.

„Viděl jste, co to bylo za vůz?“ zeptal se.

„V autech se nevyznám. Bylo černé, víc jsem neviděl.“

„Poznávací značka?“ zeptal se druhý policista.

Axel zavrtěl hlavou.

„Bo-bo-bohužel, šlo to moc rychle.“

„Chápu.“

Policisté vstali, jeden Axela neohrabaně poplácal po rameni a řekl, že se ozvou.

Když si byl jistý, že odešli, vytáhl Axel svůj mobil a otevřel registr vozidel. Do vyhledávacího pole zapsal poznávací značku auta: HNC 106.

5.

Vanessa zaparkovala v garáži pod budovou gymnázia Norra Real. Z temné oblohy padaly drobné kapičky deště. Přestože byl páteční večer, Vasova třída byla liduprázdná, jedinou známku života představoval taxík, který prosvištěl okolo, když přecházela Ódinovu. Zastavila se u parku Moniky Zetterlundové, jak to často dělávala. Zavřela oči a zaposlouchala se do hudby, která se ozývala od lavičky, již tady umístili na počest jazzové zpěvačky. Její písničky se odtud linuly čtyřiaadvacet hodin denně. Vanessa se potřebovala vyspat, zítřek bude náročný a ranní schůzi v policejní budově mají už v osm hodin. Z centrály krizové linky slíbili, že jim e-mailem pošlou rozhovor s Rikardem Olssonem, jakmile se jim ho podaří lokalizovat, což snad bude někdy během noci. Mrtvou ženu se zatím nepodařilo identifikovat, nenašli její mobil ani doklady. A zatím netušili, jestli je mezi vraždami nějaká souvislost.

Když se Vanessa blížila ke svému domu, spatřila, že ze vchodu vyčuhují dvě nohy v džínách. Předpokládala, že je to nějaký bezdomovec, který se tu schoval před deštěm a usnul. Poslední kroky šla tiše, aby spáče neprobudila. Pak uviděla vlasy obarvené narůžovo. Byla to Celine Woodová, třináctiletá dívka, s níž se seznámila v létě. Celine byla zasažena při masové střelbě na stockholmském stadionu a jen o vlasek unikla smrti. Už dva měsíce se stěhuje od jedné náhradní rodiny k druhé. Tu a tam uteče, objeví se u Vanessy, pořádně se nají a zase zmizí.

Celine byla pohublá a Vanessa se zachvěla už jen při pohledu na její bundu, rozhodně příliš tenkou do listopadového chladu. Dřepla si vedle dívky a opatrně se dotkla jejího ramene.

Celine otevřela oči.

„Co to máš s vlasama?“ zívla, natáhla ruku a konečky prstů pohladila Vanessino nově přistřižené krátké mikádo.

„Co myslíš?“

Vanessa dívku objala, vyťukala vstupní kód a přidržela dveře, než Celine vstala a vploužila se do chodby.

V předsíni si odložily a Vanessa našla bílé pyžamo, které bylo na Celine příliš velké.

„Jak dlouho jsi čekala?“ zeptala se jí.

„Několik hodin, asi. Rychle jsem usnula, tak to nebylo tak zlé.“

„Byla jsi ve škole?“

Celine neodpověděla.

„Musíš tam začít chodit.“

Vanessa provedla inspekci ledničky, snažila se najít něco k jídlu a Celine se sesunula na pohovku. Zdálo se, že únavu ze sebe setřásla.

„To fakt nechápu. Proč Gretu všichni vychvalují, když chodí za školu, a já za to jen dostanu? Je to fakt nespravedlivý.“

Vanessa obrátila oči v sloup, otevřela mikrovlnku a vložila dovnitř piroh. Nastavila čas na jednu minutu.

„Greta má vyšší cíl. Demonstruje kvůli klimatu, protestuje proti systému, aby přispěla ke zlepšení světa.“

„Já taky protestuju proti systému. Jsem punkerka.“

Celine vstala z pohovky, přešla ke krbu, vzala do ruky zarámovanou fotografii a prohlížela si ji.

„Je krásná.“

Na snímku byla Nataša, syrská uprchlická dívka, kterou měla Vanessa před dvěma roky ve své péči. Teď je zpátky v Sýrii, se svým otcem. Vanesse se po ní stýská tolik, až to bolí. Každý den doufá, že se Nataša ozve a řekne, že se vrací do Stockholmu.

Mikrovlnka cinkla, Vanessa vytáhla piroh, položila jej na talíř a poslala přes kuchyňský ostrůvek. Celine postavila fotografii Nataši nazpátek a posadila se na jednu z barových židlí. Třetinu pirohu zhltna jedním soustem.

„Zkouším jíst spíš vegetariánsky, ale dneska udělám výjimku. Nechci bejt nezdvořilá,“ řekla.

„Chceš ještě jeden?“ zeptala se Vanessa.

„Když na tom trváš,“ odpověděla Celine s plnými ústy. „Od večera jsem nejedla. Ale to jsem si užila v Burger Kingu. Čekala jsem půl hodiny, než tam nějaký pracháč nechal půlku whoppera. Páni, to byla dobrota. O vás boháčích se dá říct le dacos, ale rozhodně máte vkus.“

Když Celine zhltna další piroh, vrátila se na pohovku a Vanessa se posadila vedle ní.

„Ty si nic nedáš?“ zeptala se Celine.

Vanessa zavrtěla hlavou.

„Nemám moc hlad,“ zalhala. Pravda byla, že měla pirohy jen dva a Celine ten druhý rozhodně potřebovala víc než ona.

Celine zavřela oči, natáhla se. Pyžamo se jí vyhrnulo a odhalilo břicho. Nad pupkem se jí táhla bílá jizva po kulce, která ji málem připravila o život.

„Musíš přestat utíkat, zlato. A musíš chodit do školy,“ řekla Vanessa.

Celine přikývla a pousmála se.

„Mohla by sis chvíli hrát s mýma vlasama? Mám to tak strašně ráda.“

Vanessa si přesedla, položila si dívčinu hlavu do klína a prsty jí začala pročesávat vlasy. Byly špinavé, zacuchané a páchly.

Celine zavřela oči, zpod víčka jí vytekla slza, pomalu stekla po tváři a zanechala za sebou světlou stopu na špinavé kůži. Naštvaně si ji otřela. O chvíli později usnula. Vanessa si přitáhla polštář, opatrně jej zasunula Celine pod hlavu a vstala.

Vytáhla mobil. Dorazil zvukový soubor se záznamem volání Rikarda Olssona na tísňovou linku. Nalila si skleničku

vody, našla sluchátka, posadila se na barovou židli a záznam pustila.

„Tísňová linka sto dvanáct, co pro vás mohu udělat?“ ozval se ženský hlas.

Nebylo slyšet nic než těžký dech a běžící kroky. V pozadí duněl vítr.

Vanessa si zastrčila sluchátka hlouběji do uší, aby lépe slyšela.

„Haló?“

Rikard Olsson stále nic neříkal, slyšet byl jenom jeho namáhavý dech a rychlé kroky. Oblečení šustilo do mikrofonu. Utíkal před někým? Všechno tomu nasvědčovalo, nejenom to, že byl zasažen do zad.

„Haló?“

Hlas operátorky zněl tentokrát napjatěji.

Uplynulo několik vteřin.

„Kdo volá?“

Ozvala se rána. Rikard Olsson vykřikl. Pronikavě, srdceryvně. Zadunění. Musel upadnout na zem a dýchal teď přerývaně. Sténal. Potom padl další výstřel.

„Haló?“

Praskání v mikrofonu. vzdalující se kroky. O deset vteřin později už nebylo slyšet nic než bubnování deště na chodníku.

6.

Pršelo celou noc a kaluže před nemocnicí pokryla tenká vrstva ledu. Axel Grystad seděl naproti ženě, kterou miloval. Ale prsty Rebečiny ruky ležící na stole byly propleteny s Thorstenovými. Rebecca a Alex zůstali v nemocnici celou noc. Thorsten přespal doma, ale objevil se v sobotu brzy ráno a přivezl Rebece oblečení a toaletní potřeby. Nyní společně snídali.

„Sakra, to nemocniční kafe se fakt nedá pít,“ řekl Thorsten a ukázal na prázdný kelímek před sebou. On a Axel snídali chléb se šunkou. Rebecca, která byla už několik let vegetariánka, si dala bagetu s krůtím masem, protože nic jiného už neměli. Plátky krůtího masa, které pečlivě vypreparovala, ležely srovnané na talířku.

Thorsten potlačil říhnutí a podrbal se ve vousech.

„Jdu si jen odskočit. Chcete něco přinést?“ zeptala se Rebecca a odsunula židli.

Thorsten i Axel zavrtěli hlavami.

Simona přesunuli na jednotku intenzivní péče. Jeho stav se nezměnil. Lékaři nemohli říct, jestli přežije. Pokaždé když Axel zavřel oči, viděl před sebou drobné tělo obklopené pápajícímí přístroji.

Rebecca zmizela směrem k záchodům. Vždy když spolu Axel s Thorstenem osaměli, bylo to trochu tíživé. Neměli společného nic kromě toho, že milovali tutéž ženu. Ale během let jako by to ztratilo na významu. Když se setkali při narozeninách nebo předání Simona, Thorsten se k Axelovi vždycky choval přívětivě.

A navíc měl rád Simona a choval se k němu jako k vlastnímu synovi. A Simon měl rád Thorstena. Axel si samozřejmě v prvních letech dělal obavy, že Simon začne dávat nevlastnímu otci přednost. Kdo by taky ne? Thorsten byl zábavný, hovorný a úspěšný. Choval se za všech okolností sebevědomě. Makléřská firma, jejímž spoluzakladatelem byl, měla stamilionový obrat. S Rebekou a Simonem jezdili na dlouhé, luxusní cesty v zimě i v létě. Bali, Thajsko, Dubaj, Maledívy.

Thorsten Axela zamračeně pozoroval. Vzal si z Rebečina talířku kus krůtího. O kus dál u schodů procházel nemocniční klaun s bíle nalíčeným obličejem a rudými vlasy.

„Kolikrát jsem ti říkal, abys ho nenechával hrát si s tím zatraceným míčem na chodníku,“ řekl.

Axela jeho náhlá agresivita zaskočila. Sevřel rty, prsty se dotkl okraje stolu. Ale co mohl říct? Thorsten měl pravdu.

„Je to tvoje chyba. To snad chápeš, no ne? Je to tvoje chyba, že kluk leží nahoře jako lazar. Jestli umře, bude to tvoje chyba.“

Každé slovo, každá slabika působily Axelovi bolest.

Sklonil hlavu a přikývl.

„Já vím. Pro-pro-promiň.“

Thorsten zvedl oči v sloup.

„Tys byl vždycky pitomec. Ale tohle. Chápeš, kolik utrpení jsi způsobil? Podívej se na ni, tohle nepřekoná. Slyšíš? Jestli Simon umře, ona to nezvládne. Pak budeš mít na svědomí dva životy.“

Thorsten odfrkl, zavrtěl hlavou a odstrčil talířek.

„Ale tobě to určitě projde. S tím tvým zatraceným dojemným koktáním a imbecilní vizáží.“

Axel ho takového ještě nikdy neviděl, i když mu bylo jasné, že Thorsten nemůže pochopit, jak si mohla Rebecca pořídit dítě s někým, jako je on.

„Nebýt jí, zabil bych tě.“ Thorsten pokynul k toaletám. „Ale jí je tě líto.“

Dveře na záchod se otevřely a Rebecca se vracela. Půl metru od stolu se zastavila a pohlédla na ně.

„O čem mluvíte?“ zeptala se.

Thorsten vzdychl a zvedl k ní dlaně.

„Jen jsem mu řekl, jak to je.“

Rebecca se k němu naklonila.

„A to znamená...?“

„Že je to Axelova vina, že jsme teď tady. Sakra, Beko, někdo to říct musí. Všechno mu projde. Je to dospělej chlap, musí ustát, když mu to někdo řekne.“

Už to neznělo tak sebejistě. Rebecca na něho zírala.

„Nebudeš Axelovi nic vyčítat. Slyšíš mě? Teď ne. Ne když náš syn leží tam nahoře a možná...“

Posadila se a skryla obličej v dlaních. Thorsten ji objal okolo zad, ale setřásla jeho ruku. Vzdychl.

„Jdu se projít,“ hlesl zamračeně.

Natáhl si bundu, zastrčil ruce do kapes a dlouhými kroky zmizel směrem k východu.

Axel nevěděl, co říct. Nesnášel vidět Rebečku smutnou a styděl se, že způsobil spor mezi ní a Thorstenem. Zároveň byl rád, že se ho zastala. Nemohl si pomoci, ale líbilo se mu to. Tak jako Rebecca se za něho nikdy nikdo nepostavil.

„Nesmíš ho poslouchat,“ zamumlala, aniž k němu zvedla oči.

„Má pravdu. Neměl jsem Simonovi dovolit vzít s sebou ten míč, ale měl z toho takovou radost. Utíkal a... Nic mě netěšilo tolik, jako dívat se, jak běhá.“

Rebecca se napřímila a upravila si pramen vlasů, který jí sklouzl do obličeje.

„Takhle to nesmíš říkat. Jaký byl nebo co dělal. Žije. Simon žije a jednoho dne zase bude hrát fotbal.“

Zachvěla se, polkla pláč a skryla ho ve svém nitru.

„Jsi dobrý otec, Axeli. Simon vždycky vypráví, jak úžasný a dobrý jsi táta. Věděla jsem to od prvního dne, kdy jsem tě poznala.“

O poznávací značce nikomu neřekl, ani Rebece. Adresu muže, na kterého je auto napsané, znal už nazpaměť.

„Musím domů,“ řekl. „Osprchovat se a převléknout.“

Bylo to poprvé, co Rebece lhal, a styděl se za to. Ale nemohl jinak.

Nedokázal myslet na nic jiného, než na to, že ten, kdo tohle Simonovi a Rebece způsobil, musí zemřít.

7.

Zahrada za oknem byla šedá a pustá. Bazén zakrýval kovový poklop a za několika holými ovocnými stromy prosvítala kamenná zeď obklopující pozemek a djursholmskou vilu o rozloze čtyři sta metrů čtverečních. Z horního poschodí byl výhled na zátoku, ale pokoj Nicolase Paredese měl okna do vnitrozemí. Měl skoro třicet metrů čtverečních a byl jednoduše zařízený.

Šatní skříň a postel. Psací stůl se židlí a knihovna zející prázdnotou.

Nicolas si navyklými pohyby natáhl ramenní pouzdro se služební zbraní Glock 17, pro jehož používání měl licenci i ve Švédsku. Formálně byla jeho pozice nazývána koordinátor bezpečnosti – výsledek švédské byrokracie –, ale v praxi to znamenalo totéž, jako když za bezpečnost rodiny Karlströmových zodpovídal v Londýně: byl jejich osobním strážcem. Po stěhování byla bezpečnostní opatření snížena a místo čtyř osob rodinu nyní střežil jenom Nicolas. Překvapilo ho, když mu šéfové sdělili, že by si Johan Karlström přál, aby se přestěhoval s nimi.

Ale Johan byl nevypočitatelný. Nicolas své šéfy několikrát kontaktoval, aby jim sdělil, že Johan mu znesnadňuje práci a zbytečně riskuje. Občas bez varování odjel autem, zanechal Nicolase v restauraci nebo ve vstupní hale hotelu. Jindy byl zase víceméně otevřeně nepřátelský. Nicolas časem pochopil, že proti tomu nemůže nic moc udělat. Johan Karlström byl výkonným ředitelem firmy Gambler, provozující jednu z největších světových sítí online kasin. A společnost představovala

důležitý zdroj příjmů pro AOS Risk Group. Britští šéfové řekli Nicolasovi pokaždé totéž: Udržuj ho v dobré náladě, dělej, co můžeš.

Nicolas doufal, že nikdo jiný ještě nebude vzhůru, ale už když otevřel dveře do kuchyně spojené s obývacím pokojem, zaslechl televizi. Toužil dostat se z domu pryč. Uniknout před povýšenými úsměvy Johana Karlströma a před jedovatými poznámkami, které okolo sebe plive. Nicolasovi šéfové slíbili, že mu někdy po Vánocích zařídí vlastní byt, ale než k tomu dojde, musí bydlet s rodinou.

Ulevilo se mu, když uviděl, že v pohovce sedí zabořený James, Karlströmův desetiletý syn, talířek s toustem s marmeládou na klíně. Vedle televize visela černobílá fotografie Eriky Karlströmové v bikinách.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Nicolas a otevřel ledničku, aby si vzal vajíčka. „Jsi připravený na zápas?“

James přikývl, ale Nicolas viděl, že je nervózní. Milovník hokeje Johan trval už v Londýně na tom, aby syn hrál hokej, a dnes Jamese čeká první zápas s týmem Djursholm Hockey.

Nicolas zapnul kávovar, vajíčka rozklepl do misky a zamíchal metličkou.

„Dáš si míchaná vajíčka?“

„Ne, díky.“

„A kafe?“

„Ne, díky.“

„Doušek whisky?“

James se otočil a zasmál se. Nicolas položil na sporák pánev, nasál vůni čerstvě uvařené kávy, která se začínala linout z kávovaru, a došel k pohovce. Přidřepel před pihovatým chlapcem.

„Vážně, kámo. Bude to dobrý. Je to jen zápas a nemůžeš udělat nic víc než hrát nejlíp, jak umíš. Budu ti držet palce.“

„Přijdeš se podívat?“ zeptal se James. Hlas měl jasný, křehký. I když byli oba jeho rodiče Švédové, měl britský přízvuk. Narodil se a vyrostl v Anglii.

„Nemůžu, jdu navštívit svou sestru. Má narozeniny.“

Dnes jsou to dva týdny, co se rodina Karlströmových přestěhovala z Londýna do Stockholmu. Nicolase čeká první volné odpoledne a večer. AOS Risk Group zařídí náhradníka od některé švédské bezpečnostní agentury.

„To se máš,“ odpověděl James a snažil se nedat najevo zklamání.

Nicolas se vrátil ke sporáku. Ve stejné chvíli sešla dolů Erica Karlströmová v bílém županu.

„Dobré ráno,“ řekla chraptivě a políbila Jamese na hlavu. Pohled měla prázdný, nepřítomný. Nicolas pochopil, že je mimo. Často míchala alkohol s prášky na spaní. Vzal dva hrnky, naplnil je kávou a jeden Ericce podal. Chvíli hrnek nechápavě pozorovala a pak jej pomalu převzala.

„Jak se dostanete na zápas?“ zeptal se.

„Pojedu autem. Nebo je v tom nějaký problém?“

Nicolas míchal v pánvi vajíčka a Erika se usadila na jednu z vysokých židlí u kuchyňského ostrůvku. Opřela se lokty o mramorovou desku před sebou a bradu si podepřela rukama. Protože neměla pásek županu dost utažený, byla jí vidět prsa. Nicolas se rozpačitě odvrátil.

„Dáte si míchaná vajíčka?“ zeptal se Nicolas zády k ní.

Neodpověděla, jenom upírala pohled před sebe. Zdálo se, že má co dělat, aby se hrnkem trefila k ústům. Nicolas tiše nadával. Nemůže ji nechat v takovém stavu vézt chlapce na zápas. Venku mrzlo, mohlo by to špatně dopadnout. Může sjet ze silnice, zabít nějakého chodce. Vytáhl z kapsy džínů mobil, předstíral, že něco čte na displeji, a vložil si do úst velkou porci míchaných vajec.

„Moje sestra je nemocná a nechci riskovat, že se nakazím. Nevadí, když pojedu s vámi a podívám se na zápas?“

James vyskočil, doběhl do kuchyně a Nicolase objal.

„Vážně?“

„Jasně.“

Erica nijak nezareagovala, ale Nicolas cítil její vztek, když odložila hrnek na mramorovou desku a odešla z kuchyně.

„Chceš chvíli trénovat?“ zeptal se.

James se natáhl pro dálkové ovládání a vypnul televizi.

V jeho pokoji si vzali každý svou hokejku, míček na bandy hokej a vyšli na zahradu. Branky si postavili dvacet metrů od sebe. Chlapec převzal míček a udělal několik rychlých pohybů. Nicolas zvedl hokejku do výšky a míček odrazil.

„Podvádíš, nebyl jsem připravený,“ zavolal James a hnal se za ním. Ale Nicolas měl náskok a střelil míček do branky.

O čtvrt hodiny později to bylo tři tři a oba potřebovali přestávku. Nicolas se opíral o hokejku, aby popadl dech, a James seděl předkloněný na síti branky, v obličejí celý rudý.

Nicolas zahlédl v okně Johana Karlströma. Nezaujatě je pozoroval a upíjel kávu. Když se jejich pohledy střetly, Johan si ukazovákem a prostředníčkem zaťukal na hodinky. Nicolas odložil hokejku a vrátil se do domu.

„Pojedeme vyzvednout nové auto,“ řekl Johan.

„Kdy?“

„Teď. Vezmeme to staré a vyrazíme hned.“

„Slíbil jsem, že zavezu Jamese a Eriku na zápas.“

„Jaký zatracený zápas?“

„James má dnes odpoledne zápas.“

Johan odfrkl.

„Stihnete to, když přestanete žvanit.“

O chvíli později Johan nasedl na zadní sedadlo šikmo za řidičem. Nicolas nastartoval, dálkovým ovládáním otevřel garážová vrata a vyjel.

„Vy se vyplatíte, Nicolasi.“ Johan se na něho v zrcátku pohrdavě usmíval. „Osobní strážce a chuva v jednom.“

Nicolas neodpověděl. Garáž se za nimi opět zavřela.

„Možná taky brzo začnete šukat moji ženu.“

8.

Tělocvična na Kronoberské ulici byla plná. Běžec ký pás se zachvěl pokaždé, když činka s těžkými závažími dopadla na podlahu. Muž v nátělníku a s vlasy sepnutými do ohonu sténal jako pornohvězda přifouknutá anaboliky, zvedal činky nad hlavu a obdivoval v zrcadle své tělo.

Freddie Mercury zpíval do sluchátek „Flash“ a Vanessa zesílila zvuk a zrychlila. Prodloužila krok, cítila v ústech chuť kovu a přinutila se k poslednímu kilometru.

Během dne trénovala vlastně nerada, ale potřebovala si vyčistit hlavu. Myslela na dvě vraždy, které jí během včerejška přistály na stole, a na nového kolegu Samera Bakira. Nic proti němu neměla. Vlastně ne. Na jeho sebedůvěře nebylo nic špatného, ať už šlo o práci, či o ženy. Byl atraktivní a měl odzbrojující úsměv, o němž Vanessa předpokládala, že nenechává ženy v jeho okolí v klidu.

Během ranní diskuze nad oběma vraždami si Samer vedl dobře, přicházel s dobrými návrhy a chytrými otázkami. Přirozeně se zaměřili na Rikarda Olssona. Vzhledem k jeho práci na organizovaném zločinu tady bylo riziko ohrožení.

Mobil mrtvé ženy ležel v blátě několik metrů od místa, kde byla nalezena. Technička Trude Hovlandová měla za to, že bude chvíli trvat, než se do něho dostanou, ale Vanessa doufala, že seznamy hovorů bude mít k dispozici brzy.

Kupodivu se jí vyšetřování nijak moc nedotýkalo, přestože zavražděný byl kolega.

Po masové střelbě v létě na stockholmském stadionu, kde bylo zavražděno jedenáct žen, jako by se jí už nic doopravdy nedotýkalo. Jenom přežívala. Brzy to bude půl roku, ale obrazy, které viděla, nechtěly vyblednout. Snad právě proto se nedokázala naplno ujmout Celine, i když věděla, že by měla. Dívka byla osamělá. Otec alkoholik, matka mrtvá. Potřebovala přítele, ale Vanesse až příliš připomínala všechno, na co chtěla zapomenout. A snad také proto se stranila Nicolase Paredese, který byl s ní, když byli dva atentátníci zneškodněni. Od té doby, co se odstěhoval do Londýna, jí několikrát volal, snažil se zůstat s ní v kontaktu, ale ona se nezmohla na odpověď. Teď se zdálo, že to vzdal, už několik měsíců se neozval. Když jí zbývalo uběhnout posledních sto padesát metrů, její mobil zapípal. Vanessa zpomalila, natáhla se pro ručník, otřela si obličej, krk a paže. Žízňivě se napila, voda jí při tom stékala po propoceném nátělníku.

Otevřela zprávu od Trude. Psala jí, aby se podívala do e-mailové schránky. Poslala jí seznam hovorů mrtvé ženy.

Vanessa přešla dolů k poslednímu číslu, které žena vytočila. „To není možný,“ řekla si pro sebe. „To sakra není možný.“

Sestoupila z pásu, vzala si lahev a ručník a vykročila k šatně. Ani se neosprchovala, na propocené oblečení si natáhla zimní bundu a vytočila Trudino číslo.

Zatímco telefon zvonil, přemýšlela o té ženě. Její tělo ještě neviděla, dostala za úkol soustředit se na Rikarda Olssona. Tělo ženy měli pitvat v průběhu dne, žádné výsledky zatím nepřišly. Nevěděli nic o jejím původu ani kdo byla. S jistotou mohli říct jenom to, že zemřela po dvou dobře mířených bodných ranách, jedné do hrudi, druhé do krku. Potom ji vrah nechal vykrváčet v blátě v Gärdetu.

Ale tímhle se všechno měnilo.

„Chci ji vidět,“ řekla Vanessa, když Trude hovor přijala. „Hned.“

„Tak to musíš do Solny, pitva by měla každou chvíli začít. Přišla jsi na něco?“

Vanessa se zhluboka nadechla, pokoušela se srovnat myšlenky, které jí pádily hlavou.

„Poslední číslo, na které volala, bylo moje. Moje staré, to, které jsem měla, než jsem si ho změnila.“

Zavěšila a rozběhla se k policejní stanici, aby si vyzvedla auto. Vlna endorfinů, která ji obvykle zaplavila po náročném tréninku, se vůbec nedostavila a nahradily ji jenom obavy. Kdo je ta žena? Je to někdo, koho znala?

Sevřel se jí žaludek. Znala jenom jedinou osobu, na kterou by popis seděl.

9.

Nicolas a Erica Karlströmová seděli na poloprázdné, vrzající tribuně zimního stadionu v Tumbě. Poslední třetina se blížila ke konci. James s číslem osm na zádech byl z týmu nejmenší. Přilba s mřížkou byla ke štíhlému tělu nepoměrně velká a červené týmové tričko mu sahalo až ke kolenům. Několik minut ho nechali hrát, ale většinu času proseděl se svěšenou hlavou na lavičce. Nicolasovi ho bylo líto. Erica zápas sledovala zpoza velkých slunečních brýlí a nedávala najevo žádné pocity. Ani když Jamese přimáčkli k mantinelu, upadl a zůstal ležet. Ani to ji nevyvedlo z míry. Faktem bylo, že si toho zřejmě ani nevšimla. Viděl ji s Jamesem i za střízliva a tehdy byla láskyplná a projevovala zájem.

„Koupím ještě kávu, můžete si ji vypít cestou domů,“ řekl.

Pokrčila rameny.

Když se vrátil se dvěma kelímky a čokoládovou tyčinkou, aby Jamese povzbudil, Erica měla sundané brýle. Vzala si kávu, aniž otočila hlavu.

„Vím, že jste si vymyslel, že vaše sestra zrušila oslavu.“

Nicolas předstíral, že jí nerozumí. Nedokázal poznat, jestli to mělo být obvinění, nebo výraz vděčnosti. Erica sevřela čelisti, vytáhla brýle a nasadila si je.

Ozvalo se zapískání. Zápas skončil. Tým Djursholm Hockey prohrál s Tumbou 6 : 2 a hráči přejížděli po ledu k šatnám.

Oproti Nicolasovu očekávání měl James dobrou náladu, když se vrátil a za sebou táhl svou hokejovou tašku. Chlapec se obrátil k Ericě.

„Carl-Johan se mě ptal, jestli u něho můžu přespat,“ řekl nadšeně. „*May I?*“

„Jistěže můžeš,“ odpověděla Erica s úlevným úsměvem. „Pošli ti oblečení a kartáček kurýrem, když mi napíšeš adresu.“

Nicolas, který se dosud držel zpátky, postoupil o krok dopředu.

„Hrál jsi dobře, Jamesi. Večer si to užij a uvidíme se zítra.“

Zvedl hokejovou tašku na rameno a vyrazil za Erikou, která už se vydala k autu. Otevřel nového černého range rovera, hodil Jamesovu tašku i hokejky do kufru a posadil se za volant. Auto bylo úplně stejné jako to staré, což Nicolase překvapilo, když mu Johan předal klíče. Viděl, jak James v družném hovoru s kamarádem z týmu nasedá do SUV. Automaticky si zapamatoval poznávací značku a vycouval.

Teprve když vyjel na silnici E4 a vyrazil k severu, Erica si odkašlala. Ztišila rádio.

„Nebyla jsem vždycky taková,“ řekla. „Vidím, jak mnou opovrhujete, a z vašich vyčítavých pohledů se mi dělá zle.“

Nicolas neodpověděl.

„Než jsem potkala Johana, byla jsem šťastná. Do háje, jak proklínám ten zatracenej den, kdy ke mně přišel. Bylo mi čtyřadvacet, co jsem mohla tušit? O dva roky dřív jsem se zúčastnila jedné reality show a život mi protékal mezi prsty. Nemohla jsem už vystupovat ani po barech. Nabídky jsem dostávala jen na roztahování nohou před webkamerou za padesát dolarů. Byla jsem na mizině. Myslela jsem, že život s někým, jako je Johan, bude znamenat jistotu. Do prdele.“

„Eriko, já...“

Zvedla ruku a Nicolas ztichl.

„Každý den, každý zatracenej den mi připomíná, jak moc vděčná mu musím být. Protože mě zachránil přede mnou samotnou. Před životem socky závislé na dávkách. Mám všechno, Nicolasi, ale vlastně nemám nic. Může mě vyhodit, kdykoli se mu zlíbí. Sudťe mě, jak chcete, ale jsem jeho majetek úplně

stejně jako vy. Rozdíl je v tom, že vy si můžete kdykoli sbalit věci a vypadnout.“

Nicolasovi jí bylo líto, ale nevěděl, co říct, aby ji utěšil.

„Víte, proč chtěl Johan vyměnit auto?“ zeptal se a změnil téma.

„Ani nevím, že to udělal,“ odpověděla, upírala oči na okolní panelové domy a znovu rádio zesílila.

10.

Vanessa zaparkovala BMW na prázdném parkovišti v Retziusově ulici v Solně. Protáhla se mezi živým plotem a kapotou a podle šipek se vydala do márnice. Propocené oblečení se jí lepilo na tělo. Stiskla zvonek na velké budově s cihlovou fasádou a čekala. Nic se nedělo. Zkusila to znovu a v následující chvíli se u dveří rozsvítilo. Otevřel muž okolo padesátky s lesklými černými vlasy sčesanými dozadu. Černé brýle měl posazené na čele a v uchu zlatý kroužek.

„Vanessa Franková?“

V rychlosti si podali ruce. Byl cítit cigaretovým kouřem. Ustoupil stranou a Vanessa vstoupila do velké přijímací místnosti s kamennou podlahou.

„Jmenuju se Per Thysell. Vaše kolegyně mi říkala, že chcete vidět tu neidentifikovanou ženu, kterou našli včera večer v Gärdetu.“

Vanessa přikývla a vytáhla svou legitimaci. Per Thysell si nasadil brýle, podíval se na průkazku a vrátil ji nazpátek.

„Chtěla jste vědět něco konkrétního? Právě se s kolegý chystáme začít.“

„Chci ji jenom vidět.“

Jejich kroky se rozléhaly chodbou. Per Thysell se zastavil před těžkými kovovými dveřmi a přiložil ke čtečce svou kartu. Ukazováčkem a prsteníčkem vytukal čtyřmístný kód. Ozvalo se pípnutí a patolog otevřel dveře. Ven se vyvalil chlad a Vanessa se zachvěla. Jednu stěnu místnosti vyplňovala nerezová dvířka.